HADRIÁN 2011

Zpravodajec přinášející denní pohled z první linie XVII. Mezinárodního festivalu v Hradci Králové.

Klicperovo divadlo Hradec Králové
theatre@klicperovodivadlo.cz
www.klicperovodivadlo.cz
30. června 2011 - č. 10

NAŠE DĚJINY OPAKUJEME I S CHYBAMI

*Dnes se hlavní program festivalu uzavírá Klimáčkovým Komunismem z bratislavského Divadla Aréna. V hlavních rolích inscenace hrají JURAJ KUKURA a **VILMA CIBULKOVÁ**, která při této příležitosti poskytla rozhovor pro festivalový zpravodaj.*

Vilmo, jak jsi se vlastně k roli Aleny v bratislavské Aréně dostala?
Doslova ze dne na den, z hodiny na hodinu… Jeden jarní večer mne vyzval režisér Martin Čičvák, zda bych si s ním a Jurajem Kukurou dala před představením v Ungeltu kávu. Tou dobou jsem porušila svou letitou zásadu nepracovat na více projektech najednou. Neumím zkrátka dřepět na více židlích. Tentokrát se mi ale sešly dvě divadelní premiéry bezprostředně za sebou a současně jsem natáčela ve Zlíně Znamení koně. Tudíž z práce do práce s jazykem na vestě. U té nahodilé kávy jsem si vyslechla prosebnou představu, že by rádi přezkoušeli v bratislavské Aréně *Komunismus*. Původní představitelka Aleny, paní Zdena Studénková, z inscenace musela ze zdravotních důvodů odstoupit, úspěšnému titulu tedy hrozil zánik a v myšlence československého manželství tkvěl podstatný posun projektu. A tak si vybrali mne: *„a kebyste boli tak láskava, v čo najkratšom čase“.* Oni to dokázali tak lehce a přitom zapáleně podat, že jsem se cukala jen do chvíle, kdy mi sdělili, že jde vlastně jen o dvě dějství. A tak jsem s úlevou kývla.

Leč pointa přišla až doma. Představení má jen čtyři celky, ty mé dva plní přes polovinu hry, a scénář byl celý ve slovenštině!

pokračování na str. 3

V listu najdete:

Str. 2 a 4 - Glosárium

Str. 2 a 4 - Svět podle FAGI

Str. 5 - Jan Hřebejk: Davidovy hry mám rád

Str. 6 - Netoužím ochutnat chroustovou polévku

Str. 7 - Open Air

Str. 7 - Rozhovor s FAGI

KULHAVÝ MEZEK ANEB: CCA

Závěrečný úvodník byl vždycky tak trochu bilanční. Míval různé názvy, třeba *Festival Otesánek* nebo *Vrchol nalezen*! Nebo jen *Tak zase za rok*. To podle toho, zda se našla přiléhavá metafora. Letos bychom mohli napsat třeba *Konec Taganky v Čechách* nebo *Ve stínu Voskovce a Wericha*…

Proč Kulhavý mezek? Třeba se všichni neshodneme a jakákoliv srovnávání v tuto chvíli kulhají. Ve středeční MF Dnes napsal první bilanční článek k letošním Regionům Vladimír Just. Píše, že nadprůměrných inscenací se letos sešlo dost, i některá zklamání, ale i výhry, ostatně přečtěte si. Také připomíná, že aby byl hradecký festival opravdu událostí celorepublikovou i evropskou, muselo by tu docházet k senzacím, jako byla třeba přítomnost Annie Girardot nebo inscenace Petera Brooka, ale na to že by musela být pořádná dotace: „Ti, kdo o tom rozhodují by měli zvážit, jestli skutečně u nás největší divadelní přehlídka s mezinárodním přesahem zasluhuje mnohokrát menší dotaci než rozsahem menší festival v Plzni. To považuji za velkou nespravedlnost.“

Nejen Plzeň, ale i nové Brno je na tom finančně lépe – hradecký festival má rozpočet třikrát menší. Letos jsme pořídili jeho hlavní část za necelých šest milionů (třetinu dalo MK ČR, menší třetinu město, čtvrt milionu kraj a o zbytek se podělili sponzoři a tržby), Open Air stál cca milion, město z toho hradí tři čtvrtiny.

Bez ohledu na rozpočtové kulhání se však můžeme těšit, že letošní festival přilákal na scény Klicperova divadla cca 22 200, do Draku 4 400 a na Open scény 32 000 diváků, dohromady cca 58 600 diváků. Obě části festivalu nabídly 238 představení (32 v KD, 40 v Draku, 166 Open), v nich vystoupilo celkem cca 1 500 umělců z 19 zemí (Češi, Slováci, Rusové, Španěl, Poláci, Francouzi, Japonci, Chorvati, Švédové, Angličani, Němci, Dánové, Belgičani, Italové, Rakušané, Srbové, Maďaři, Mexičané a Řek). Hrálo se na 20 scénách, také nově objevených (Komenium, Utopia Stage, atrium Na hradě), o festival se staralo cca 60 pracovníků z Klicperova divadla (bez herců), 30 duší z Divadla Drak (včetně herců) a čtyřicetičlenný tým dobrovolníků z Open Air. A taky: vypilo se na 50 tisíc piv, 3 000 kofol a 3 000 kafí v Cafékáře, snědlo 2 000 vaflí, metráky oříšků a nepočítaně kil masa, buřtů, klobás… A to jen u festivalových stánků, obrat hospod a kaváren si netroufáme odhadnout. Kvůli divadlu žádný podnikatel určitě netrpěl. A stát si jistě vybere slušné daně z příjmů – z nichž by do kultury mohl něco přihodit – jenže stát je mezek. Kulhavý. Tak nashledanou v lepších letech. Doufeime.

GLOSÁRIUM

Ó JAK TECHNOLOGICKÉ, CHCE SE ŘÍCT.

(sonet s dovětkem)

Jen možná slyšet bych chtěl víc,
když jindy neslyšel jsem nic.
Jak zdá se bez portů herec nepřekřičí sál
a svou mluvou dál uspává - uspává dál.

Jindy zas obrazy zvláštní na jevišti tanou
já ptám se: „Proč?! To autor neměl
na vybranou?
Proč zbytečně teď ilustruje? Hraje snad
o čas?
Proč muži v ploutvích hrají rybí ocas?“

Náhle se zvedá a znovu padá modrá
plachta-
má to tak být? Či je to chyba v hlavě mi zní.
Tu dítě přichází už s odpovědí: „Toť hladina
vodní!“

Pak vidím kam pluralita názorů vede.
Děti se hádají zda jde o žraloka,
když herci již jasně totožnost jeho potvrdili.

Kromě milého, ale na desátou ráno příliš uspávacího vypravěče a některých nečitelných symbolů, které děti pochopily spíš než já, je *Jakub a obří broskev* zajímavou kombinací starých loutkových technik (např. maňásci) a moderní techniky zastoupené především interaktivním dataprojektorem. Předpokládám, že vzniklý rozpor mezi jednoduchostí a barevnou nevýrazností marionet a světa v broskvi, je záměrným oddělením světa reálného a snového. Proč ne? Jen pro mne byla technika jaksi navíc a chybělo něco uvnitř. Pecka. Mandle. Kouzlení technické tu zabíralo prostor kouzlu divadelnímu.

óňa

DDOD (DRAKOVSKÉ DĚTSKÉ ODPOLEDNE)

Po vydatném obědě jsem se velmi horkým a sotva se pohybujícím vzduchem vydal k Draku. Těšil jsem se na *Tři přadleny* a pohádku *Jak chodil Kuba za Markytou* jsem považoval za příjemný bonus.

No, Kuba s Markytou nebyli špatní, ale nebylo to nějak ono. Buď uspěchané nebo prostě jen nesoustředěné, ale jako by hraní chyběla určitá rutina a sebedůvěra ve střídání postav. V tomto ohledu pro mne byla velká škoda, že *Tři přadleny* byly nasazeny až jako druhé. Tam všechna rutina pro ovládání loutek a humorné střídání hlasu postav jednoznačně funguje, i když už i díky úmornému vedru nebylo tak jednoduché sledovat příběh s nadšením. Alespoň ne na otevřeném slunci, pod rozkvetlým stromem plným včel, ze kterých mám panickou hrůzu.

Právě kvůli teplotě jsem rád využil nabídku jít se znovu podívat na *Deviatka* do klimatizovaného Studia Draku. Ač je inscenace prvotně určena dětem, v hledišti jsem žádné nezahlédl, o to víc se diváctvo smálo přesnému timingu a vtipům pro dospělé. Stejně jako u přadlen tu můžu porovnávat s předchozí návštěvou, ale *Deviatko* od minule neporovnatelně vyrostl. Zatímco někteří herci stagnují, jiní nám od premiéry poporostli. V tomto ohledu lze pochválit nejen úžasnou matku, ale i princeznu. Stejně se posunuly i rytmické scény, které na premiéře příběh spíš zdržovaly. Nyní rytmus určují a už nepůsobí tak dlouhým dojmem (na mne působily spíše dojmem, že byly kráceny).

Myslím, že ze čtyř dnešních představení určených pro dětské publikum, je pro mne *Deviatko* vítězem. I když kvůli absenci dětského diváka samozřejmě nelze soudit, jak na pohádku reagují děti. Ale já naprosto sobecky tvrdím: „*Deviatko* ukazuje vysoký standart i přes mládí svých tvůrců!“

óňa

JEDNO Z NEJLEPŠÍCH PŘEDSTAVENÍ

Vyzval mě šéfredaktor a je to trochu zrada, psát tak bez přípravy a bez aspoň základních vědomostí. O Irině Brook a jejím Donu Quijotovi. Ačkoli bez těch vědomostí, bylo mi jasno už před produkcí: dcera slavného tatínka, to asi bude podle toho vypadat. Ale: někdy je to i výborný přístup: předpojatost.
Dostaví se překvapení, člověk najednou živěji reaguje. Dost. Bylo to jedno z nejlepších představení tohoto ročníku – ročníku mimořádně silného. Nenapadá mě žádná výhrada, všechno bylo, jak mělo být. Možná byl SP výrazněji exponován než hrdina, ale: uvidím-li ještě někdy Dona Quijota, bude to muset být černoch – se vší tragičností, smutkem a fantazií své rasy. S chůzí, kde nohy nestačily hlavě plné vizí.

Všechno, i ta „zastavení“, „Mulén růž“ nebo větrné mlýny, bylo o snech, zaplacených slepými uličkami, blouděním, komplikacemi a zásadními nepochopeními. Byl to můj nejsmutnější Don Quijote. Autorka je z dobré rodiny, a tak odvádí dobrou práci.

Nerozumím v té polemice (Hadrián č. 9) výtkám o zakonzervovanosti, banálnosti, dokonce otrockém zobrazování. Popisný realista nám vysvětloval báseň.

-vp-

UTOPIA STAGE

/poznámka osobního rázu/

Letošní Open Air nese název *Utopia*. Snažit se dodat něčemu tak roztříštěnému a náhodnému, jako je Open Air, nějakou podobu, vetknout mu specifický ráz, to je skvělá myšlenka a chvályhodná snaha. Byť je to trochu utopie. Open Air je na rozdíl od „hlavního programu“, který by měl být pečlivým výběrem toho, co se v divadlech evropských regiónů urodilo, programově tříští všech možných divadelních pokusů, profesionálních, amatérských i tzv. nezávislých.

Pořadatelé Open Air tedy vsadili na konkrétní akce: diskusní fórum na téma Utopia či specifický seriál Manuals for Utopia Marolda Langera Philippsena. Tyto dva projekty ovšem těžko nějak dominantněji ovlivní vnímání celého Open Air. Diskuse přece jen mohou zajímat spíš odbornou divadelní veřejnost, německý projekt se přece jen jevil jako dost uzavřený účasti. Soudím tak například z *Opritchnika*: otevřená zkouška rozhlasové hry prostě byla zkouška rozhlasové hry, víceméně bez zájmu

pokračování na str. 4

NAŠE DĚJINY OPAKUJEME I S CHYBAMI

pokračování ze str. 1

Jak probíhalo zkoušení?
Nevšedně. A z gruntu československy. Styděla jsem se přiznat, jak mě to zaskočilo, když už jsem kývla. A tak jsem po večerech přepisovala překlad svých pasáží do češtiny. Kvůli všudypřítomné slovenštině jsem ale neustále myslela slovensky. Týden nato jsem se sešla s režisérem. Vilma už znala Alenu do slova, pojmenovali jsme si už jen vztahové a myšlenkové situace a vyrazili na tři dny do Bratislavy. Tam jsme si na jevišti zkusili dvě generálky, nafotili nové programy, stihli PR a televizní upoutávku a nové představení bylo za tři dny na světě!

Jahodou na dortu byl program, který mi oba mládenci Juraj a Martin připravili. Galerie, výlety, koncerty. Paradoxně jsem u té práce nabrala více energie, než by mi nabídl odpočinek.

Liší se nějak slovenské divadlo od toho českého? Pracovní přístupy, ale třeba i reakce publika?
Divadlo neumím rozlišovat jářku z „etnického" hlediska. Divadlo vidím pořád jen jedno, pokud mne osloví, když mne rozdýchá, nebo mi dech bere. Bez ohledu na krajiny nebo jazyk… Reakce v tom případě neumím posoudit. Stačí, že od první chvíle na slovenských jevištích cítím, že mne mají diváci na jevišti rádi. Co víc si přát. Divadlo je plné, Slovákům je čeština mnohem vlastnější, než Čechům slovenština (to mne občas na nás mrzí) a projev přízně umějí na Slovensku upřímně dát najevo vestoje. Neumíš si představit, jak mě to vždycky dostane... Ale já mám duši dítěte.

V tvojí herecké kariéře, ať u divadla či u filmu, není Komunismus zdaleka prvním textem, který se věnuje minulému režimu; za Zemský ráj to napohled jsi dokonce nedávno převzala cenu v Moskvě. Dají se nějak všechna ty návraty do minulosti srovnat?
Naše dějiny si srovnáváme, opakujeme i s chybami a připodobňujeme my sami. Co se týká mé divadelní i filmové práce, je to mnohem prozaičtější. Já jsem přeci v době normalizace žila i pracovala. V Národním divadle jsem krom kvalitních her prošla i dvěma bolševickými náměty, byť jsem se úspěšně stranickosti vyhla. První retro mne pak potkalo u filmu – *Vyžilý Boudník, Báječná léta pod psa*, pak s filmem *Pupendo* a tak dále…Otázkou spíš zůstává, do jaké míry se touží ohlédnout diváci? Pokud nevyzní ono retro jenom jako selanka…

Jak se na tu dobu vzpomíná tobě?
Každým dnem až dodnes pořád novým prizmatem. Moje štěstí ale tkví v hodně kvalitních průvodcích minulým režimem. Uměli jsme se vzájemně najít.

V čem myslíš, že ti vlastní zkušenost se životem v minulém režimu pomáhá (nebo naopak) při hraní Komunismu? Není pro tebe těžké se do té doby takhle vracet?
Domnívám se, že jakákoli zkušenost jde tiše ruku v ruce s mírou naší empatie a svědomím. Potřebu ohlédnout se vnímám jako nutnou osobní zodpovědnost, toť vše. A ejhle?!...

Chystáš teď něco, o čem bychom měli vědět? Nějaké nové inscenace nebo filmové role?
Právě že chystám, proto mohu promluvit, až je dochystám. Dnes jen věz, že mne čeká o prázdninách jeden film, jedna pohádka a od září nové představení. O tom si tedy popovídáme až na konci října.

Těšíš se na dnešní představení na jevišti Klicperáku?
Jako vždycky v Hradci Králové! Tady je pověstně vstřícná divácká obec.

Petr Gojda

NEJVĚTŠÍ ZÁŽITEK (ANEB ŠPICA) FESTIVALU:

Jednoznačně *Korespondence V+W*.
Mirka

Dealer´s Choice! A to i přes fakt, že jsem seděla na balkóně na schodech a vlastně celé představení vnímala spíš jako rozhlasovou hru.
Pája

Back to Bullerbyn a koncert Žilou – ten byl neskutečný. Spíš show okolo hudby, než hudba sama.
Mirka

Tatarka v hamburgru ve fast-foodu V Kopečku. Je z ní poměrně dost cítit okurkový nálev.
óňa

Tanec v Open stanu na ramenou dvou mužů, který trval celých 20 minut, než jsem sletěla.
Dominika

Stavět na náměstí ty posraný pneumatiky…
Dobrovolník

Voskovec a Werich – zážitek, který opravdu stříká divadlem - a potom *Back to Bullerbyn*. U těchto dvou jsem skutečně rád, že jsem byl. A abych nezapomněl – *Labyrint* v akci v Draku, který má pro děti na festivalu svou naprosto nenahraditelnou funkci.
Saša Gregar

Voskovec s Werichem. Tečka. Děkuju!
Janek Lesák

Král je panna. Úžasně se mi líbily herecké výkony. Všem jsem jim slíbil, že jim pošlu céčko, tak moc se mi líbili.
Václav Koubek

Korespondence V+W.
Jakub Krofta

Jan a Janek: herec Klicperova divadla Jan Sklenář a redaktor Hadriána Janek Lesák v jedné z mnoha festivalových diskusí.

Utopia Stage nakonec nedopadla jako Babylonská věž a v pneumatikovém divadle se odehrála řada představení.

pokračování ze str. 2

Philippsena o diváky, kterých ostatně přišlo pět. Jestliže vezmeme v potaz faktor, že celkové vnímání Open Air vytváří většinový divák, pak nejdominantnější je suma představení účinkujících, kteří prostě přihlásili svoje hotové výtvory do programu, bez ohledu na to, jak se program jmenuje. Zde se dostávám k tomu, co mohlo vnímání diváků asi nejvíc ovlivnit a získat pro vnímaní rámce Utopia: pomyslné hlavní openairové místo Utopia stage, která byla postavená speciálně pro festival právě na základě zvoleného tematického rámce.

Jenže i na Utopia stage se hrály věci dohotovené dřív než idea Utopia vznikla. A těžko chtít po účinkujících, aby je nějak výrazněji upravovali, ať už z hlediska koncepčního, nebo prostorového. Do této scény můžou některé projekty ve smyslu konceptu skvěle zapadnout – například *Handa Gote*, nebo náš *Ubu Antikrist* (který se hrál včera, leč tento příspěvek jsem psal ještě před jeho uvedením), oba se totiž hlásí k inspiraci filmovou trilogií *Mad Max*.

Z hlediska prostorového došlo spíš k neproniknutí: Prostor je vytvořen jako aréna, leč, pokud vím, nikdo arénu nevyužil. Prostor není ani variabilní, aby se dal přešít na míru představení. Místo k setkání tak dochází spíše jen ke koexistenci vedle sebe. Což je škoda, protože by se dalo dosáhnout většího protnutí.

Zmíněná variabilnost by byla smysluplným krokem – vždyť už z pojmu utopie vyplývá, že jde o hypotetickou možnost, která není, leč by se stát mohla ve smyslu pozitivním. Jiným krokem je vyhledávání divadelních tvarů, jež by mohly dojít určité synchronizace s prostorem utopie. Nebo naopak vytvořit možnosti k tomu, aby se dal iniciovat vznik inscenace speciálně v souvislostech stavby neobvyklého divadelního prostoru.

Zkrátka: to, že tématem Open Air je Utopia, je až příznačné. Leč berou-li to tvůrci s nadhledem, pak se jim na základě zkušeností může dařit snaha o vytvoření určité konkrétní tváře Open Air programu. Snaha je to výborná a nelze než jim přát úspěch v dalších ročnících.

hába

K ČEMU NOVINY? STEJNĚ JE UŽ NIKDO NEČTE!

Lamentovat nad bezpohlavností kulturních rubrik našich deníků je tradičním nošením sov do Athén. Vesměs mají, stran kulturních akcí, spíše marketingový charakter, jakousi koncepci a často i serióznost abys pohledal.

Namátkou jsem vzal do ruky MF Dnes a Hradecké noviny, a pídil se, jak psaly v uplynulých dnech o hradeckém festivalu. Pravda, v programových anoncích měl festival svůj prostor, vedle kin v Dobrušce nebo v Týništi. Petr Mareček také víceméně přinášel zajímavé informace o festivalovém dění - buď slovy nebo alespoň fotografickou upoutávkou. Hradecký deník, který by v těchto dnech snad mohl považovat Regiony za pupek kulturního světa města (i regionu), napsal v sobotu před festivalem propagační článek na ¾ strany a pak jen „poznamenával“, často i glosami spojenými s počasím, a to vždy na pár řádcích, občas s fotkou, a to ještě ne denně. Nejrozsáhlejší materiál vyšel 25. června, dokonce 60 (!) řádků v úzkém sloupku. A v témže čísle byl přidán půlstránkový rozhovor s dramaturgyní divadla, Janou Sloukovou. Zajásal jsem! Konečně úctyhodný rozměr! Jenže, k mé hrůze: zval vlastně na premiéru Mrzáka Inishmanského – na 7. května! Jak ho prostě redaktoři vymetli zpod stolu a 25. června šoupli do vydání, když už je ten festival!!! Zato den před jeho koncem si už diváci mohli přečíst ¾ stranovou pozvánku na Rock for People. Čas neúprosně letí…

Párkrát jsem byl na divadelním festivalu v Avignonu. Trvá, jak známo, celý měsíc. A listoval při ranní kávě v tamějších regionálních novinách, La Provence. Což jsou něco na způsob našich Hradeckých novin. Na celých třech stranách formátu většího než někdejší Rudé právo se tam o festivalu denně psalo, jedna strana vždy věnována oficiálnímu programu a dvě dokonce Off programu. Samozřejmě (podrobná) doporučení představení, ale i reflexe, polemiky, ohlasy. Nikoliv snad úplně odborná kritika, ale zasvěcené psaní lidí, kteří vědí, co píšou. A vlastně i jakýsi průvodce mimořádnou akcí, která proslavuje region Provence, již tamní média vnímají jako něco, co dělá tomu kraji, kromě vína a levandule, nejen parádu, ale důležitou službu. A ta media slouží jí. A občanovi, ne stádu.

(sg)

NEJVĚTŠÍ ZÁŽITEK (ANEB ŠPICA) FESTIVALU:

Utopia News a *Maestro a Markétka* – ten příběh je pro mě srdcová záležitost.

Kamelotka Hadriána

Korespondence Voskovce s Werichem. A potom druhý zážitek, kdy jsem šla po našem koncertě na Letní scéně domů za světla. To byla kráááása!

Lenka Loubalová

Hamlet z Divadla Disk – ten byl skutečně perfektní.

Josef

Mě fascinovalo *Deviatko* z KALD DAMU. Čistý a krásný zážitek!

Veronika

Borščˇ. A potom Švédované filmy Umělecké skupiny UMSKUP – nic podobného jsem skutečně nikdy neviděl.

Dan

Nemůžu se rozhodnout mezi pivem a bramboráčky.

Markéta

Naše vlastní představení *Mnoho povyku pro nic* se standing ovation.

Terka

Z přespolních Ljubimov a Taganka a jejich *Dobrý člověk ze Sečuanu* – cesta časem do doby, která zrodila moderní divadlo. A také francouzský import *Somewhere…La Mancha* – divadlo o věcech, co jsou očím neviditelné… A z domácí dílny *Korespondence V+W* – z textu, jakému bych dal šanci v rozhlase či Viole, se zrodila čistá divadelní poezie.

Zdeněk A. Tichý

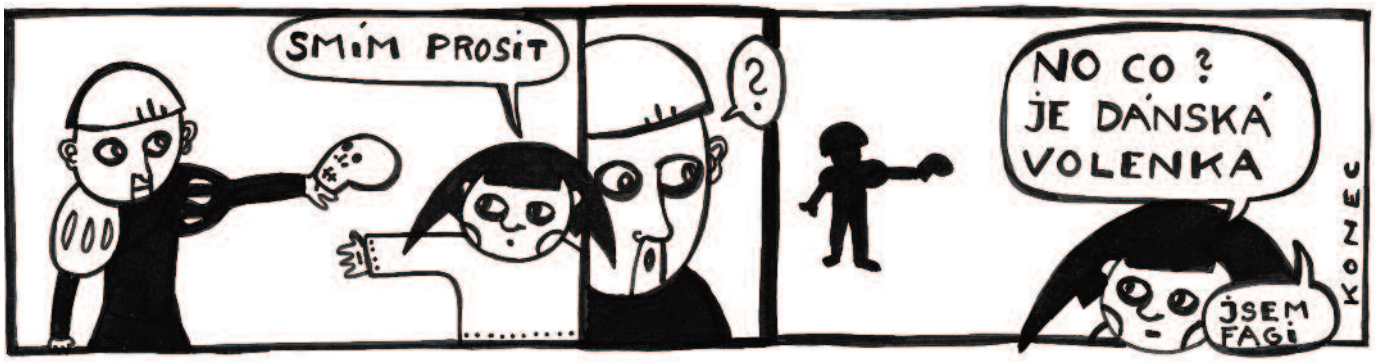

JAN HŘEBEJK: DAVIDOVY HRY MÁM RÁD!

*Režisér **JAN HŘEBEJK** se rozhodně neuzavírá do světa filmu, ale velice rád se pohybuje také v divadle. Několik divadelních inscenací už zrežíroval, ale hlavně je zodpovědným divadelním divákem, který poctivě tráví večery v hledišti. Poslední dobou byl Jan k vidění také v Klicperově divadle, a své dojíždění za našimi představeními završil celodenním pobytem na Dnu Klicperova divadla v rámci festivalu Divadlo evropských regionů. Mezi sezením v sále a korzováním městem si našel chvilku alespoň na malý rozhovor do Hadriána…*

Jaký divácký vítr vás zahnal k nám do Hradce Králové na festival?
Tady v Hradci na festivalu nejsem poprvé. Ještě za éry Vladimíra Morávka jsem sem rád jezdil a využíval toho, že

je možnost vidět víc věcí pohromadě, často velice pozoruhodné projekty. Navíc tenhle festival má jedinečnou krásnou atmosféru. Ale letos jsem do Klicperova divadla začal jezdit kvůli Davidu Drábkovi, takže jsem tady hlavně kvůli tomu, abych od něj viděl všechna představení.

V Klicperově divadle jste i mimo festival viděl mnoho inscenací, nejen Davidových. Která se vám vůbec nejvíce líbila?
Je těžké zdůraznit něco na úkor ostatních. Každopádně naprosto skvělá je *Noc oživlých mrtvol*, měl jsem velkou

radost z premiéry *Jedlíků čokolády* a stejně tak jsem vůbec neměl radost z derniéry *Náměstí bratří Mašínů*, protože ta inscenace mi přišla vynikající. A dneska jsem pod silným dojmem – i když jsme teď uprostřed poloviny představení *Světáků* – ještě stále ve mně doznívá ranní představení *Sherlocka Holmese: Vražd vousatých žen*, protože to mi přijde ze stejného ranku jako *Limonádový Joe* nebo *Adéla ještě nevečeřela*. Tenhle typ komedií mám hrozně rád.

V čem si myslíte, že je síla tvorby Davida Drábka? V čem osobně vás Davidovy hry dostávají?
V tom, že Davidovy hry obsahují ingredience, které mám rád – mísí inteligentní humor s vážností. To je takový klišé, každopádně si myslím, že David Drábek to dělá nejoriginálněji v téhle zemi.

js

Hudební tečka respektive dvojtečka za devátým festivalovým dnem: koncerty Jana Budaře a Václava Koubka.

NETOUŽÍM OCHUTNAT CHROUSTOVOU POLÉVKU

*Po tři dny byla během festivalu v Žižkových sadech k vidění a slyšení **ANIČKA DUCHAŇOVÁ A LETADÝLKO**. Přijela nejen s Chroustem ale i se třemi díly seriálu o tetě Bažantové. Ten pokračuje v tradici loňských pohádek pro děti o Tetě huse, provozovaných v Huse na provázku. Ač Husa na provázku sama také na tuto tradici navázala. Od Aničky jsem se mimo rozhovor dozvěděl spoustu zajímavých příběhů. Například o jejím pozvání na letošní (falešné) pětačtyřicátiny Studia Ypsilon nebo o návratu do Husy. Vy, milí čtenáři, vezměte za vděk jen tímto nudným rozhovorem.*

Kdy jste si postavili svoje první letadýlko?

My jsme vlastně letadýlko ještě nepostavili, my ho stále stavíme. Až letadýlko postavíme, tak odletí a nebude.

Co vás vedlo ke změně názvu z Vyrob si své letadýlko na Anička a letadýlko?

Bylo to příliš dlouhé, pořadatelé ten název stále vorali, na postav si své letadýlko, udělej si letadýlko a vymýšleli si pořád nějaké dvojsmysly. A jak jsme ještě nebyli moc známí a slavní … *(smích)*, tak k tomu názvu ještě přibylo moje jméno a název představení. Pořadatelé mi za to nadávali a radili, abych si to nějak zkrátila, protože zabírám celý plakát. Proto jsme název změnili. Nikdo proti tomu nic neměl. Kromě mojí maminky, která řekla, že je to trapný.

Vaše inscenace a jejich náměty jsou poměrně pestré, kam chodíte na nápady?

Vznik každé inscenace je spojený s nějakým silným vjemem nebo zážitkem a pak musím narazit na nějakého člověka, který se tématu hodí a který zážitek posune někam dál. Kupříkladu *La Kantýna* je spojená s mým návratem z Mexika. *Chroust* je zase kombinace mého bratra, který studoval na kuchaře, až skončil jako kuchař u McDonalds, a často se dívá na televizi na nejrůznější gastrošou. Takže momentální růst kultu kuchařů jsem zkombinovala s obrovským, žravým Michalem Němcem.

Sama jsi v programu uvedená jako autorka, režisérka, herečka, autorka hudby. Kterou z těchto složek preferuješ?

Já se strašně snažím aby to tak nebylo. Protože když si chce člověk udělat všechno sám, tak je to někdy až packalství. Já mám spíš nějakou vizi a styl, který mám ráda (takový styl na hraně), a pak se snažím o nápady s někým podělit. Spolupracuji na hudbě s Michalem Němcem, který mi do inscenace přináší aranže i svoje texty nebo mi řekne, že je něco blbý, abych to pozměnila. Stejně tak s Petrem Polou, který mi dělá dramaturgii a zasahuje mi i do textů nebo, pokud má pocit, že jsem se až příliš rozvolnila. Dlouhodobě spolupracuji s Radkou Mizerovou – scénografkou.

Já si vždycky najdu nějaký princip a ona jako scénografka ten nápad opřede tím výtvarným nadstandartem. Tou

krásou, která pochází zase z jejích rukou. Snažím se hodně konzultovat a spolupracovat a hlídám si jen míru, aby hotová inscenace vyjadřovala to, co chci já. Což může být k některým lidem nevděčné. Ti, které to se mnou baví, ale zůstávají. Neztotožňuji se s tím, že bych si všechno dělala sama. A nechci.

Když začínáš pracovat na představení, čím začínáš? Kterou ze složek? Hudbou? Herectvím? Režií?

To se různí inscenaci od inscenace. Například již zmiňovaná *La Kantýna* začínala vůní. Používala jsem dlouhou dobu jednu voňavku a nikdo nevěděl, co je to za vůni, až když jsem byla v Mexiku, tak jsem zjistila, že jsou to gardénie. Všichni je tam večer nosili na zábavu. Ženský ve vlasech, chlapi v klopě. Babičky prodávaly ty svazečky gardenií na ulici. S sebou domů jsem si pak, kromě vzpomínky na vůni, přivezla ještě nahrávky místní hudby. Takže tam byla na začátku vůně a hudba.

Preferuji začínat čímkoliv jiným, než slovy. Někdy mne zaujme typ člověka. V *Chroustovi* jsem si nejdřív začala zkoušet neúspěšného chlapíka, který chce být trochu frajer, ale trochu na to nemá, a byla jsem tím typem fascinovaná, určitými gesty a nakonec z toho vzniknul kuchař Pepito. Začátek pro mne musí být spojený se srdcem, s nějakou láskou, s něčím co nejde přes rozum, ale přes srdce.

Opravdu jste jedli chroustovou polévku?

Musím se přiznat, že jsem jí nejedla. Stan Husy na Provázku má tu specialitu, že je v něm v noci spousta chroustů a všichni padají do otevřeného reflektoru a hromadně se praží, ale netoužím po tom ochutnat.

Chroust opravdu nevznikl z vjemu chuti chroustí polévky. Mě chroust evokuje spíš nějakou obrovskou hmotu. Původně Michala Němce, jako obrovského brouka, kterého bych nikdy nechtěla potkat. Chceme ale k *Chroustovi* vydat speciální kuchařku, protože jsem našla recepty na pomazánky a nejrůznější jiné pochoutky, které se z chroustů dřív dělaly. Ale jíst to nebudu.

Na konci června chystáte premiéru...

(tázavý pohled) Ano, premiéru! Budeme hrát na Shakespearovských slavnostech, které mají ambici přitáhnout i dětského diváka. Bude tam snad nějaká bojovka a já jsem dostala za úkol udělat představení na klíč, což se mi často nestává. Budou tam dílny a mezi nimi by mělo být představení, které děti v cukuletu provede Shakespearem.

Já jsem sice doufala, že se Shakespearem do užšího kontaktu už nikdy nepřijdu, protože je všude, takže jsem to vystavěla na příběhu Shakespearova pera, které uteklo a které bude jeho hry vyprávět po svém, i s tím, že s některými pasážemi nesouhlasí. Bude to takový hermafrodit a outsider. Bude to zatím jednohubka, ale možná to potom budeme hrát. *(povzdech)* Já divadlo prostě nedokážu odfláknout.

A potom budete mít prázdniny?

Potom se těšíme na letní festivaly a já se budu učit pořádně hrát na kytaru, protože už dlouho chystám velký comeback zpěvačky Pinky Jane, která by měla kompletně rozsekat hudební scénu. Pozitivní písničkářka. Možná bude spojená i s nějakým novým představením, možná k ní budu hledat kapelu, ale závisí to na tom, jestli se naučím hrát na kytaru, i když ona sama moc dobře hrát nemusí.

óňa

Po nás ať přijdou… Technické služby. Bylo to krásné? Bylo toho dost? Pro kapku nostalgie = tsunami na facebooku a blogu (Utopia Open Air). Btw. přemýšleli jste, proč je v logu toitoiek „havlovské“ srdce?

HRAJEME 30. 6.

15:30 Letní scéna KD
Rest-art Praha
Dobrodruzi 35‘

17:00 Žižkovy sady
Budilova divadelní škola
Happening Tsunami 60‘

18:30 Open stan
koncert
Ska‘N‘daal, Chaotic, Navostro

18:30 Kavčí plácek
koncert
Blues G

20:30 Kavčí plácek
koncert
Spektrum (rock)

21:30 Open stan
Divadlo Na cucky
Akne auf der Stirn

2012: ZNOVA A LÉPE!

Nehodlám bilancovat, hodnotit ani líčit, jak se těším na Hradec bez potlesků, výkřiků a hudeb, Hradec pejskařů, komárů a sympatické nudy… Nýbrž, věren víře v dialog a poučení, kladu pár duším letoška otázku na výsost praktickou: ***Co bychom za rok mohli zlepšit?***

Prokleté gumy…
Foto: Marie Kozmová

Karel Pešek a Tereza Plašilová; dobrovolníci z infocentra

Papírový program by měl být určitě v rozumnějším formátu a hlavně – žádné pneumatiky. Musíme se totiž celé noci střídat u Utopia stage a hlídat, aby je nikdo nezapálil.

Janek Lesák; UMSKUP

Zrušil bych na OA vstupné, případně bych je alespoň předem avizoval v programu.

Josef Podhajský; provozní Kavčího plácku

Z důvodu neochotné komunikace s vedením (například jsme nedostali ani halíř, protože prý nejsme součástí festivalu) navrhuju na Kavčák přesunout scénu z Malého náměstí, kde je pro divadlo špatná akustika. Vznik této druhé kavčí scény by umožnil hospodárnější střídání hudebníků s divadelníky, které by taktéž zvučil náš zvukař. K divadlu bychom tak dostali i lidi, kteří sem chodí kvůli hudbě.

Jan Černík; čajovník

Uvítal bych v parku popelníky, a taky aby lidi nechodili do čajovny s pivem.

Jakub Folvarčný; herec z Autobufu

V Žižkových sadech by se mi líbil fotbalový turnaj mezi soubory.

Jiří Kniha; herec z Husy na provázku, DNA etc.…

Já preferuju spíše rugby a velmi sbližovací prdelačku. Všechny technické, organizační a komunikační problémy by se vždy zažehnali společnou partií této hry.

Ondřej Macl

„Jsem Fagi. Jsem dospělá?!“

Mnozí ji obdivují pro bezbřehost osobitých imaginací, jiní ji osočují z podílu na mělkosti a dětinskosti dnešní české kultury. Faktem je, že Fagi se za rok a půl své existence dočkala nejen galerijních výstav a knižního i textilního vydání, ale i celé řady loutkových kabaretů v režii divadla DNO. Jelikož se Fagi nazývá dospělou, rozhodl jsem se otestovat její intelekt.

Potřebuje tahle zem současné vládní reformy?

.....reFORMY jsou hrozný,ale neptej se na OBSAH....jsem Fagi

Jakou by sis přála vládu?

.....aby to zVLÁDALA....jsem Fagi

Co chceš studovat?

....studím se studovat...jsem Fagi

Proč lidé umírají?

....proč žijí?jsem Fagi

Jelínek + Kniha. Foto: Marie Kozmová

Jak vznikl vesmír?

.....nechápu ani jak vznikla náVES natož pak MÍR....jsem Fagi

Co je umění?

...odpovídat na otázky....jsem Fagi

Koho si vážíš?

....vážek....vážky (neposedí).... jsem Fagi

Jak vypadá intelektuál?

....žádného jsem ještě nepotkala....jen o nich četla.jsem Fagi.

Ondřej Macl

Utopie může přetrvat…

Devětkrát odkroutili Jelínkovci Utopia News. Desetkrát se líhnul Hadrián. Xkrát se točilo pivo, mastila klobása a dlaň pleskala o dlaň. UTOPIE padá jak babylonská věž – do vzpomínek, střev i žaludků. Někdo se zamiloval. Někdo někoho inspiroval. A někdo setřásl marný kříž… Tváří v tvář hrobu my osnujem svůj protest! A sami jsme masem! I půllitrem opojení! Potleskem čemu?!… Maso shnít a pivo zvětrat nemusí – rozdejte se! Utopie? Staňte se takovou utopií, která se neskácí v deseti dnech. :-)

Ondřej Macl

SPLNĚNO!

Vážení diváci, při zahájení XVII. ročníku Mezinárodního festivalu Divadlo evropských regionů 2011 jsem do prvního čísla Hadriána vyslovil přání, aby všechno, co si vyberete z bohaté nabídky festivalového menu, bylo pro vás úchvatným a nezapomenutelným zážitkem. Těm připraveným a s vybraným vkusem – a byly jich desetitisíce, jsme, myslím, jejich přání bohatě splnili. Bylo samozřejmě i pár těch, kteří už přijeli s pokaženým žaludkem či jinými neduhy. Ti pak jen obtížně hledali cosi, co by je mohlo uspokojit… Tradičně jsem zaznamenal i několik hostů, kteří zase vůbec netušili, kde a proč tady jsou… Ale to jsou jen úsměvné epizody.

Jsem hluboce přesvědčen, že ten letošní ročník byl opravdu znamenitý a dlouho zůstane v naší společné paměti! A to i díky Vám, milí diváci a festivaloví hosté! Děkuji za vaše přátelství a sounáležitost! Krásné prázdniny a skvělou dovolenou!

Ladislav Zeman
ředitel Klicperova divadla

HRAJEME

DNES 30. ČERVNA

Divadlo DRAK /Labyrint/ - 10.00
PROHLÍDKA LABYRINTU DIVADLA DRAK
Divadlo DRAK HK - CZ

Hlavní scéna - 19.00
KOMUNISMUS
Divadlo Aréna Bratislava - SK

KONCERT

DNES 30. ČERVNA

ZÁVĚREČNÝ VEČERNÍ KONCERT
VOILÀ - HUDEBNÍ RETRO FORMACE INSPIROVANÁ FRANCOUZSKÝMI ŠANSONY

RWE The energy to lead
HRADEC KRÁLOVÉ
REGINA
KRÁLOVÉHRADECKÝ KRAJ
MINISTERSTVO KULTURY
NADACE ČEZ
SKUPINA ČEZ
ČESKÁ SPOŘITELNA
VEOLIA VODA Královéhradecká provozní, a.s.
NOVÉ VINAŘSTVÍ
radiowave
DNES
ČESKÝ ROZHLAS
hradecký deník
ROZRAZIL online
regionální televize RTA VÝCHODNÍ ČECHY

HADRIÁN - zpravodaj přinášející denní pohled z první linie Mezinárodního divadelního festivalu v Hradci Králové. - Šéfredaktor: Z. A. Tichý, redakce: L. Zeman, J. Slouková, A. Gregar, M. Krstič, L. Paukerová, P. Gojda, M. Hába, J. Lesák, O. Šulc, O. Macl, grafik: M. Šobková, foto: L. Taneček, T. Zeman a PaF. Vydává Klicperovo divadlo o.p.s. Hradec Králové, Dlouhá 99, telefon.: 495 514 590-1; www.klicperovodivadlo.cz, theatre@klicperovodivadlo.cz. Klicperovo divadlo o.p.s. podporují: Statutární město Hradec Králové, Krajský úřad Královéhradeckého kraje, Ministerstvo kultury České republiky. Vychází každý den v době konání XVII. Mezinárodního divadelního festivalu 21.-30. 6. 2011. Tiskne Protisk Hradec Králové. Cena 9.50 Kč.

XVII. MEZINÁRODNÍ FESTIVAL DIVADLO EVROPSKÝCH REGIONŮ

21. - 30. 6. 2011

Loutkář Nori Sawa

Augustin Ruhabura

režisér Jurij Ljubimov

Stanislav Štepka

Režisér Jan Mikulášek a ředitel Ladislav Zeman

B.Nekolný a „Provázci“ P. Zatloukal a I. Hloužková

Ondřej Vetchý

Kultovní divadlo DNO

Andrea Marek Martvoňová

Kritik Jan Kerbr

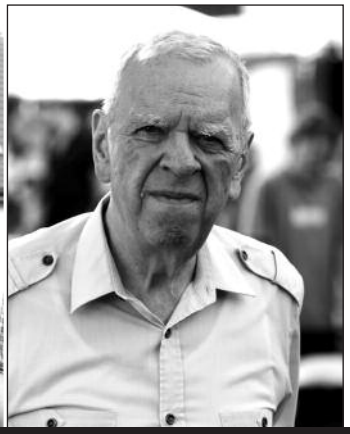

Dramatik Milan Uhde

Fotograf Bohdan Holomíček

Režisér Vladimír Morávek

Ředitelka Draku E. Finková a režisér a politik J. Krofta

Ředitel Ladislav Zeman, režisér Andrej Krob a Anna Freimanová (ČT)

Prof. Vladimír Just

Teatroložka V. Ptáčková, ředitel ČK V. Procházka a herec P. Nárožný

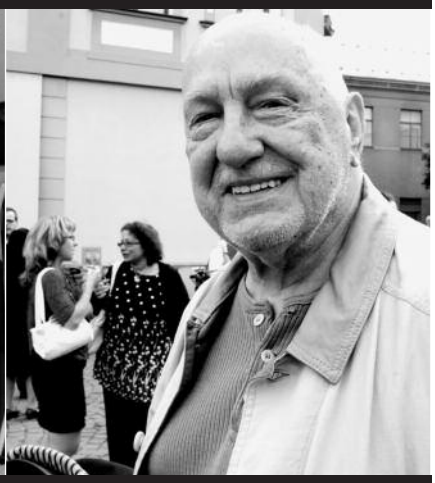

Režisér Karel Brožek

Hostování legendárního Divadla na Tagance na Mezinárodním festivalu Divadlo evropských regionů 22. června 2011 objektivem tří fotografů: Jířího P. Kříže, Luďka Tanečka a Tomáše Zemana.

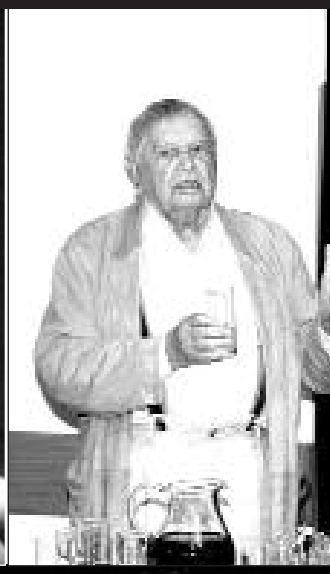

... a tímto se s vámi redakce Hadriána loučí a těšíme se za rok nashledanou!